

Arrest

nr. 231 284 van 16 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X die allen verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2019 dienen de verzoeksters een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, dit als bloedverwant in neergaande lijn van de heer H. E. M., die de vader is van de eerste verzoekster en die de grootvader is van de tweede en de derde verzoekster.

Op 20 augustus 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag van de verzoeksters te weigeren.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de eerste verzoekster, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 22 augustus 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/02/2019 werd ingediend door:

Naam: E. M.

Voornaam: F.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1989

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

B., M.

Nationaliteit Marokko

Geboren op (...) 2015

NN. (...)

B., H.

Nationaliteit Marokko

Geboren op (...) 2013

NN. (...)

Allen verblijvende te (...) HERK-DE-STAD

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen vragen gezinshereniging aan met hun Belgische vader/grootvader, de genaamde E. M., H. (RR ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden volgende bewijzen voorgelegd:

☐ attest van het ABVV dd 13/03/2019 op naam van E. M., H. (...) werkloosheidsuitkering voor de maanden januari 2018 tot december 2018 en van januari 2019 tot februari 2019 (1320€ netto/maand)

Concreet wil dit dus zeggen dat de Belgische referentiepersoon een inkomen heeft uit een werkloosheidsuitkering die niet minstens gelijk is aan 120 % van het leefloon, hetzij 1505,78 euro. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient er, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een

behoefteanalyse te worden gemaakt opdat betrokkenen niet ten laste zouden vallen van de openbare diensten.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt uit de aanvraag gezinshereniging dat de referentiepersoon een maandelijkse huurlast heeft van 442 euro. Daarnaast zijn er nog andere vaste en variabele kosten, met betrekking tot eten, gezondheid, mobiliteit, water en elektriciteit, verzekeringen, enz. die eveneens elke maand dienen te worden betaald van het bescheiden inkomen. Het is dan ook niet aannemelijk dat de referentiepersoon ook nog eens betrokkene en haar twee kinderen zou moeten onderhouden. Ze lopen hierdoor het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, zodat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn.

Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeksters hebben de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat de eerste verzoekster zou optreden in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar twee minderjarige kinderen M. B. en H. B. Uit het verzoekschrift blijkt dat de kinderen in eigen naam beroep instellen.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad, wordt op deze regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij een verblijfsaanvraag werd geweigerd die tevens werd getroffen ten aanzien van de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

De minderjarige kinderen waren echter op het moment van het instellen van het beroep respectievelijk drie en zes jaar oud. Zij kunnen dan ook niet worden geacht over voldoende onderscheidingsvermogen te beschikken en hebben dus niet de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een beroep bij de Raad in te stellen.

Bijgevolg is het beroep niet ontvankelijk voor zover het werd ingesteld door B. M. en H. M., de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster.

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeksters aangegeven zich hieromtrent te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Aangezien de tweede en de derde verzoekster het beroep niet op ontvankelijke wijze hebben ingesteld, wordt in dit arrest verder enkel nog melding gemaakt van de eerste verzoekster (hierna: de verzoekster).

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42, tweede lid, van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

“De betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.”

De bestreden beslissing stelt dat de referentiepersoon, de Belgische vader/grootvader, de heer E. M. H. (R.R. ...) niet over voldoende financiële draagkracht beschikt om verzoekers ten laste te kunnen nemen.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

De referentiepersoon beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten en is in prima staat om verzoekers te onderhouden zonder dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

De referentiepersoon ontvangt maandelijks een werkloosheidsuitkering van 1320 euro. Dit bedrag mag dan wel lager liggen dan het referentiebedrag van 120% van het leefloonbedrag (1505,78 euro) maar de referentiepersoon is altijd in staat geweest om rond te komen. De referentiepersoon heeft geen enkele schulden. Daarenboven heeft hij een lage huurkost, waardoor er een hoger bedrag beschikbaar is voor andere levenskosten. Voor zijn maandelijkse kosten -water en elektriciteit- betaalt hij slechts 115,97 per maand (stuk 2). Dit wilt aldus zeggen dat er van zijn inkomen nog circa 762 euro overblijft.

Daarenboven oordeelde Uw Raad in het arrest van 29 maart 2012 dat het bedrag uit art. 40ter Vreemdelingenwet slechts een referentiebedrag is en dat indien deze niet bereikt wordt, niet tot een automatische weigering mag leiden.

Verweerder heeft in casu geen rekening te houden met de behoeften van het gezin. Hetgeen in de bestreden beslissing naar voor wordt geschoven als een “behoefteanalyse”, kan niet worden beschouwd als een deugdelijke behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft ter zake geen concrete beoordeling uitgevoerd waarbij, “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden” wordt bepaald “welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Nochtans is het de plicht van verweerder om rekening te houden met de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens zoals is voorgeschreven in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De referentiepersoon heeft voldoende inkomsten om verzoekers ten laste te nemen. De referentiepersoon heeft altijd ingestaan voor de kosten van verzoekers. Ook tijdens hun verblijf in hun land van herkomst werden verzoekers zowel financieel als materieel ondersteund door de referentiepersoon. Aan verzoekers werd geregeld een bedrag overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoekers in hun basisbehoefte werden voorzien. De bewijzen hiervan zijn reeds overgemaakt aan verweerder.

De zorgvuldigheidsplicht impliceert dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 7 november 2011, nr. 216.180).

Daarbij dient het bestuur zich te steunen op alle gegevens die haar gekend zijn maar ook alle gegevens die haar moesten gekend zijn of haar niet anders konden dan gekend te zijn (zie naar analogie: RvV 12 juli 2017, nr. 189 656).

Uw Raad wees er eveneens in haar beslissing dd. 02.02.2015 (arrest nr. 137.741 in de zaak RvV 106 728/IX) reeds op dat verweerder de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen verzoeker en de referentiepersoon in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Zowel de referentiepersoon als verzoekers hebben nooit beroep gedaan op de sociale bijstand. Zij ontvangen geen leefloon of steun van de OCMW. De referentiepersoon beschikt aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers worden al jaren zowel materieel als financieel ondersteund door de referentiepersoon. Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekers en de referentiepersoon is zeker sprake. Op de dag van vandaag zijn verzoekers nog steeds ten laste van de referentiepersoon.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd door verweerder onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

Wanneer verweerder van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekers.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekster geeft in de aanhef van het enig middel onder meer aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt vast dat de verzoekster in de uiteenzettingen bij haar enig middel verzuimt om concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing precies zou strijden met de verplichting om te voorzien in een afdoende motivering in de zin van de door de voormelde artikelen 2 en 3 voorziene uitdrukkelijke motiveringsplicht. De verzoekster brengt wel een uitgebreide inhoudelijke kritiek naar voor op de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Deze kritiek kan echter niet dienstig worden betrokken op de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, doch zij slaat duidelijk op de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is derhalve niet ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord van een aanvraag die werd ingediend in de hoedanigheid van een derdelands familielid, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Concreet gaat het om een bloedverwant in neergaande lijn van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

[...]”

Artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeften zijn van de referentiepersoon, het derdelands familielid en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische openbare overheden.

Voormeld artikel luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt de gemachtigde vast dat uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ontoereikend zijn daar deze niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag, bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Voorts stelt de gemachtigde dat overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig ontoereikend zijn, een behoefteanalyse dient te worden gemaakt.

Omtrent het ontoereikend karakter van de inkomsten en omtrent de behoefteanalyse wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden volgende bewijzen voorgelegd:

☐ *attest van het ABVV dd 13/03/2019 op naam van E. M., H. (...) werkloosheidsuitkering voor de maanden januari 2018 tot december 2018 en van januari 2019 tot februari 2019 (1320€ netto/maand)*

Concreet wil dit dus zeggen dat de Belgische referentiepersoon een inkomen heeft uit een werkloosheidsuitkering die niet minstens gelijk is aan 120 % van het leefloon, hetzij 1505,78 euro.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient er, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt opdat betrokkenen niet ten laste zouden vallen van de openbare diensten.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt uit de aanvraag gezinshereniging dat de referentiepersoon een maandelijkse huurlast heeft van 442 euro. Daarnaast zijn er nog andere vaste en variabele kosten, met betrekking tot eten, gezondheid, mobiliteit, water en elektriciteit, verzekeringen, enz. die eveneens elke maand dienen te worden betaald van het bescheiden inkomen. Het is dan ook niet aannemelijk dat de referentiepersoon ook nog eens betrokkene en haar twee kinderen zou moeten onderhouden. Ze lopen hierdoor het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, zodat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De verzoekster erkent dat de inkomsten van de referentiepersoon lager liggen dan het bedrag van 120% van het leefloon, doch zij meent dat geen correcte en zorgvuldige behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon (dat geregeld wordt in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie) als een louter referentiebedrag beschouwt, dat automatisch leidt tot een weigeringsbeslissing indien dit bedrag niet wordt bereikt. De gemachtigde heeft immers uitdrukkelijk aangegeven dat de referentiepersoon van zijn maandelijkse werkloosheidsuitkering reeds een huurlast van 442 euro dient te voldoen. De gemachtigde geeft verder aan dat er naast deze huurlast ook nog andere vaste en variabele kosten zijn met betrekking tot eten, gezondheid, mobiliteit, water en elektriciteit, verzekeringen, enz., die eveneens elke maand dienen te worden betaald van het bescheiden inkomen. Bovendien houdt de gemachtigde er ook uitdrukkelijk rekening mee dat de referentiepersoon met zijn bescheiden inkomen niet alleen zichzelf, maar ook de verzoekster en haar twee kinderen dient te onderhouden. De gemachtigde acht dit niet aannemelijk en stelt dat de verzoekster en haar kinderen hierdoor het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Daarom besluit de gemachtigde dat in dit geval het bedrag van 120% van het leefloon echt wel het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Van een automatische weigering omwille van het niet voldoen aan het referentiebedrag van 120% van het leefloon is *in casu* dan ook geen sprake. De verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 78 310 van de Raad. Ook met de enkele en blote beweringen dat de referentiepersoon prima in staat is om de verzoekster en haar kinderen te onderhouden zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, dat de referentiepersoon geen schulden heeft terwijl hij altijd in staat is geweest om rond te komen en dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft om de verzoekster en haar kinderen ten laste te nemen, toont de verzoekster geenszins aan dat de hierboven geschetste behoefteanalyse berust op een onzorgvuldig onderzoek van het voorliggende geval of dat de gemachtigde op grond van de voorliggende gegevens kennelijk onredelijk tot het besluit zou zijn gekomen dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster argumenteert dat de referentiepersoon een lage huurkost heeft waardoor er een groter bedrag beschikbaar is voor andere levenskosten, merkt de Raad op dat het niet ter betwisting staat dat de maandelijkse huurlast 442 euro bedraagt. Ten opzichte van het maandelijkse inkomen van 1.320 euro, vertegenwoordigt de huurlast bijgevolg net iets meer dan één derde van het maandelijkse inkomen. De verzoekster kan dan ook niet ernstig beweren dat het om een lage maandelijkse huurlast zou gaan. Bovendien verliest de verzoekster uit het oog dat de gemachtigde er tevens op heeft gewezen dat naast deze huurlast ook nog tal van andere kosten maandelijks dienen te worden voldaan. De verzoekster brengt dan wel twee stukken naar voor waaruit blijkt dat de maandelijkse kosten voor elektriciteit en water 115,97 euro bedragen, doch hiermee kan nog geen afbreuk worden gedaan aan de gedegen motivering dat de referentiepersoon naast de maandelijkse huurlast elke maand ook nog andere vaste en variabele kosten heeft, met betrekking tot eten, gezondheid, mobiliteit, water en elektriciteit, verzekeringen, enz., en dit voor vier personen (de referentiepersoon, de verzoekster en haar twee minderjarige kinderen). De verzoekster maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat het overblijvende maandelijkse inkomen van 762 euro zou kunnen volstaan om hiermee te voorzien in de overige vaste en variabele kosten voor het levensonderhoud (eten, gezondheid, mobiliteit, verzekeringen, enz.) van vier personen. Integendeel, de door de verzoekster genoemde kosten voor water en elektriciteit maken alweer een substantieel aandeel (meer dan 13%) uit van de inkomsten die de referentiepersoon nog overhoudt na aftrek van de maandelijkse huurlasten. Het is *in casu* dan ook niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk is om te besluiten dat de inkomsten van de referentiepersoon, gelet op de maandelijkse huurlast van 442 euro, niet volstaan om in alle vaste en variabele kosten van het levensonderhoud van vier personen te voorzien derwijze dat de referentiepersoon, de verzoekster en haar kinderen het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Gelet op het zeer geringe maandelijkse bedrag dat nog overblijft na aftrek van de huurlasten en gelet op het feit dat de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon de behoeften voor het levensonderhoud van vier personen dient te dekken, is de Raad van oordeel dat de gemachtigde in alle redelijkheid kon besluiten dat de referentiepersoon en zijn familieleden echt wel minimum 120% van het leefloon zouden moeten hebben om het verblijfsrecht toe te staan.

De verzoekster betoogt voorts dat zij en haar kinderen ook tijdens hun verblijf in het land van herkomst steeds financieel en materieel werden ondersteund door de referentiepersoon. Er zou geregeld aan hen een bedrag zijn overhandigd om ervoor te zorgen dat zij in hun basisbehoefte konden voorzien en de bewijzen hiervan zouden reeds zijn overgemaakt aan de diensten van de verweerder. Deze kritiek is echter niet dienstig. De verzoekster gaat er immers aan voorbij dat het verblijfsrecht werd geweigerd omdat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bestaansmiddelenvereiste houdt concreet in dat de aanvrager moet aantonen dat de referentiepersoon "*beschikt*" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen teneinde te voorzien in zijn eigen behoeften en in de behoeften van de derdelanders die hem wensen te vervoegen, zonder dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (*cf.* artn. 40ter, §2, tweede lid en 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet). De bestreden weigeringsbeslissing is dan ook in rechte zowel als in feite op voldoende wijze geschraagd door de vaststelling dat de actuele inkomsten van de referentiepersoon niet toereikend zijn om te voorkomen dat de referentiepersoon en de verzoekster (alsook haar minderjarige kinderen) ten laste zouden vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel. Hoewel de vereiste van de financiële en materiële afhankelijkheid of het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst een afzonderlijke verblijfsvoorwaarde uitmaakt voor descendenten die ouder zijn dan 21 jaar (*quod in casu*), diende de gemachtigde hier dan ook niet op in te gaan. In de bestreden beslissing wordt overigens benadrukt dat de verblijfsvoorwaarden inzake gezinshereniging cumulatief zijn. De gemachtigde stelt voorts uitdrukkelijk dat de overige voorwaarden niet volledig worden onderzocht aangezien de aanvraag reeds

werd geweigerd daar er niet is voldaan aan minstens één van de wettelijke voorwaarden. De kritiek van de verzoekster omtrent het ten laste zijn in het land van herkomst kan dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden weigeringsbeslissing.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster lijkt voor te houden door de verwijzing naar 's Raads arrest nr. 137 741, wel degelijk *in concreto* heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekster en de referentiepersoon nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. De gemachtigde hield terdege rekening met het feit dat de beperkte inkomsten van de referentiepersoon, gelet op zijn maandelijkse huurlast van 442 euro en gelet op het feit dat de behoeften van vier personen moeten worden gelenigd, niet volstaan om ten laste te vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel. De verzoekster slaagt er niet in om dit oordeel concreet te ontcrachten. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, volstaat het niet dat de referentiepersoon voorheen nooit een leefloon of een OCMW-steun heeft ontvangen. De gemachtigde dient immers te beoordelen of er voldoende bestaansmiddelen voorliggen teneinde te garanderen dat de referentiepersoon en de derdelanders die hem wensen te vervoegen ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Een dergelijke beoordeling vergt redelijkerwijze dat een prognose wordt gemaakt van het risico dat de referentiepersoon en zijn familieleden lopen om in de nabije toekomst ten laste te vallen van de Belgische overheden.

Voor zover de verzoekster nog voorhoudt dat de gemachtigde haar had moeten uitnodigen om bijkomende inlichtingen te verschaffen teneinde de concrete behoeften te bepalen, merkt de Raad op dat in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel wordt voorzien dat de gemachtigde de mogelijkheid heeft om alle bescheiden en inlichtingen die voor de behoefteanalyse nuttig zijn, te doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Dit houdt echter geen wettelijke verplichting in. Hierboven heeft de Raad reeds geoordeeld dat de gemachtigde, gelet op het zeer geringe maandelijkse inkomen dat nog overblijft na aftrek van de huurlasten en gelet op het feit dat de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon de behoeften voor het levensonderhoud van vier personen dient te dekken, in alle redelijkheid kon besluiten dat de referentiepersoon en zijn familieleden echt wel minimum 120% van het leefloon zouden moeten hebben om het verblijfsrecht toe te staan. Aangezien het op basis van de stukken waarover de gemachtigde beschikte (maandelijkse werkloosheidsuitkeringen en maandelijkse huurlasten) reeds duidelijk genoeg was dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, hoefde de gemachtigde in het thans voorliggende geval niet over te gaan tot het inwinnen van bijkomende inlichtingen. De verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde zich onvoldoende zou hebben geïnformeerd om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Met haar betoog maakt de verzoekster derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De vaststellingen van de gemachtigde volstaan om de bestreden beslissing te schragen en de verzoekster toont niet aan dat de kwestieuze verblijfsaanvraag op onzorgvuldige wijze zou zijn onderzocht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE